

Arrest

nr. 254 467 van 12 mei 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 25 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. De verzoekende partijen verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. Verzoeker verklaart geboren te zijn op X 1988. Verzoekster verklaart geboren te zijn op X 1988. De verzoekende partijen verklaren een duurzame relatie met mekaar te onderhouden. Samen hebben ze een dochter.

1.2. De verzoekende partijen verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 14 november 2019. Op 18 november 2019 melden ze zich aan om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 20 november 2019 dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster wordt op 1 september 2020 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker wordt op 10 september 2020 gehoord op het CGVS.

1.4. Op 19 oktober 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.5. De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde heel uw leven in kolonie El Mangito, gemeente Santa Tecla, gelegen in de staat San Salvador. In 2006 kwam uw partner M. E. E. O. (...) (CGVS (...), ov (...)) bij u wonen en enkele jaren later, in 2010, werd jullie dochter geboren. U werkte voltijds bij een tankstation tot 15 oktober 2019, de dag dat u ontslag nam. M. (...) werkte halftijds in een kinderdagverblijf als oppas. Eind mei 2019 kreeg zij gezondheidsproblemen en diende zij te stoppen met haar werk.

Begin mei 2019 kwam u 's avonds terug van uw werk. Toen u rond 21u30 uw auto parkeerde op de parking niet ver van jullie huis en uitstapte, naderden twee bendeleden u. Ze zeiden tegen u dat u vanaf dat moment diende mee te werken met hen en dat u maandelijks \$30 zou betalen. U zei dat u dat bedrag niet kon betalen, waarop zij zeiden dat u wel zou moeten meewerken, anders wist u wat u zou overkomen. U ging naar huis en besprak die avond met M. (...) wat jullie zouden doen. U besliste dat u een voorschot zou vragen op uw loon, zodat jullie de \$30 tegen de volgende dag konden betalen. 's Ochtends belde u naar uw baas met deze vraag, die toestemde en een koerier stuurde om u het geld te overhandigen. Rond 11 uur kwam een jongen, van ongeveer 10 jaar, aankloppen op jullie deur om het afpersgeld op te halen. U overhandigde het geld en hij ging weg.

Vanaf dat moment dienden jullie maandelijks, gedurende juni tot en met augustus, telkens op het einde van de maand \$30 te betalen. Telkens opnieuw kwam dezelfde jongen het geld ophalen. Op een dag eind augustus, werd u op straat opnieuw onderschept door twee bendeleden. Zij namen u mee naar een steeg en zeiden dat u vanaf dat moment \$50 maandelijks zou moeten betalen. U antwoordde dat u daartoe niet in staat was, dat u de enige was die werkte thuis. Hierop haalden zij hun wapen tevoorschijn en hielden zij het tegen u borst. Ze zeiden dat u geen keuze had, en het geld hoe dan ook diende te betalen. U ging naar huis en vertelde alles tegen M. (...).

Jullie namen toen de keuze dat jullie het land zouden verlaten. Door de vriendschappelijke relatie die u kende met uw baas, diende u niet de opzeg van 15 dagen nog te werken. Voor uw laatste werkdagen vroeg u een wijziging van uurrooster, als voorzorgsmaatregel tegen de bendeleden. Desondanks, kwam u de bendeleden nog wel één keer tegen op straat. Zij zeiden niets tegen u, maar deden wel tekens met hun handen dat u moest betalen. U antwoordde 'wacht nog even' en wandelde verder.

Na uw laatste werkdag op 15 oktober 2019 kwamen jullie bijna niet meer buiten. Jullie gingen enkel nog af en toe heel snel naar de winkel, die zich twee-drie huizen verderop bevond. Op 17 oktober gingen jullie naar de supermarkt en verkochten jullie diezelfde dag iets later jullie auto via mensen die u kende van het werk.

Gedurende de laatste twee weken van oktober, toen jullie quasi opgesloten in huis leefden, hoorden jullie zo een vijf à zes keer iemand kloppen op jullie voordeur. Jullie deden niet open, met het vermoeden dat het de bendeleden waren die jullie zochten. De twee weken voor jullie vertrek in november, gebeurde er niets meer.

Op 13 november 2019 kwam een vriend jullie halen op de parking, waar jullie met jullie spullen naartoe renden. Hij bracht jullie naar de luchthaven. U, uw vrouw en dochter verlieten El Salvador die dag en kwamen op 14 november 2019 aan in België. Op 20 november 2019 dienden jullie jullie verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgrra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

U en uw vrouw vrezen de bende 18 nadat zij meer afpersingsgeld vroegen dan jullie konden betalen. Het valt op dat u en uw partner M. (...) over het algemeen weinig doorleefde en consistente verklaringen weten af te leggen over de gebeurtenissen die jullie zijn overkomen en over jullie eigen reacties hierop. Jullie verklaringen over het verdere verloop van jullie problemen, en voornamelijk het volkomen gebrek aan reactie van de bende ten aanzien van jullie veelvuldige en maandenlange weigering tot betalen van de renta, zijn niet aannemelijk. Volgens de informatie die het CGVS heeft over de modus operandi van bendeleden in El Salvador zijn zij over het algemeen doortastend en agressief in hun manier van aanpak, zeker indien zij genegeerd worden in hun eisen. De renta is een standvastige basis van inkomen voor de bendes. Deze "business" wordt gebaseerd op het gebruik van bedreigingen en angst. Hoe langer de wanbetaling duurt, hoe groter het risico wordt voor de betrokkene, wat uiteindelijk leidt tot bedreigingen die zich ook kunnen uitbreiden tot familieleden. Geweld, en zelfs moord, wordt geenszins geschuwd om te krijgen wat ze willen.

U verklaart dat u de renta van 30 dollar tot eind augustus steeds betaalde. Vervolgens vroegen ze voor de volgende maanden 50 dollar. U zei dat u niet kon betalen waarop zij reageerden dat als u niet zou betalen de volgende maand zij u en uw gezin zouden vermoorden (CGVS, p. 10).

U betaalde echter niet wanneer zij kwamen eind september. Ook in oktober en november betaalde u niet. Het is dan zeer vreemd dat u, ondanks dat de bendeleden altijd aanwezig zouden zijn op straat, de bendeleden in kwestie slechts één keer tegen op straat na uw wanbetaling van september – u bleef uiteindelijk nog werken tot half oktober (CGVS p. 10, 14 en 16). Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt, dat de bendeleden u niet meer hebben benaderd, zegt u slechts dat ze u niet rechteer hebben benaderd, maar dat ze wel uw auto beschadigden. Nogmaals gevraagd waarom u ze niet meer tegenkwam, zegt u dat u niet weet hoe de jongen uw woorden heeft overgebracht aan de bendeleden en dat u het misschien wel begreep als dat ze u tijd gaven, maar dat ze wel aantoonde dat ze u iets

konden aandoen omdat ze uw auto aan het stuk maken waren (CGVS p. 15 en p. 16). Dat u niet meer werd benaderd door de bendeleden ondanks het feit dat u in augustus al aangaf niet te zullen betalen en sinds september daadwerkelijk niet meer betaalde, is, gezien de informatie over het bendegegeweld in El Salvador, weinig aannemelijk. Dat u hier bovendien geen verklaring voor weet te bieden doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

M. (...) verklaart voorts dat jullie praktisch niet meer buiten kwam sinds uw ontslag half oktober (CGVS p. 1926356 p. 17). Echter, wanneer hier dieper op wordt gevraagd blijkt plots dat u bijna dagelijks buitenkwam. Jullie gingen dan naar de winkel wanneer jullie iets nodig hadden om te eten (CGVS p. 15). Het is vreemd dat jullie bijna dagelijks op straat kwamen waar de bendeleden vertoeven terwijl jullie al enkele maanden tegen hun eisen weigerden en jullie zich, blijkens eerdere verklaringen, uit angst in huis opsloten. Dat de winkel dicht bij jullie huis gelegen was, biedt geen verklaring voor het feit dat u ongestoord daar naartoe kon gaan en uw behoeften kon kopen, erop gelet op dat u zelf eerder verklaarde dat u altijd bendeleden tegenkwam wanneer u uw huis verliet en dat ze ook in de winkel aanwezig waren (CGVS p. 4).

Wanneer u nogmaals wordt gevraagd hoe het komt dat u de bendeleden nooit bent tegengekomen, gezien u tot midden oktober nog frequent buiten kwam, zegt u plots: 'ja ze stonden daar'. Gevraagd wat u daarmee bedoelt, zegt u dat ze daar wel stonden maar niet een directe aanval op u deden, niet nog een keer met een wapen. Ze maakten gebaren waarmee ze zeiden 'wanneer komt het geld?', waarop u antwoordde 'wacht nog even'. (CGVS p. 15). Het is zeer opvallend dat u hier niets eerder over verklaarde. Wanneer u wordt gevraagd waarom u niets eerder zei hierover, zegt u dat het misschien komt omdat het u eerder iets irrelevant leek. Het was niet dat ze rechtstreeks op u af kwamen, maar eerder zich gedroegen van 'hoe zit het?' (CGVS p. 16). Dat u de bendeleden zodanig zou vrezen dat u had beslist het land te verlaten, maar dat het u tegelijkertijd irrelevant leek dat u hen onderweg tegenkwam en zij tekens naar u deden om betaling te vragen is niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wanneer bovendien aan M. (...) expliciet de vraag wordt gesteld of er tussen het moment van bedreiging einde augustus en vertrek op 13 november nog iets is gebeurd, buiten de beschadigingen die de bendeleden aan de auto hebben gebracht, zegt ze dat jullie zo veel mogelijk in stilte probeerden te leven thuis zodat de bendeleden niet zouden weten dat jullie daar zijn. Nogmaals dezelfde vraag gesteld, antwoordt M. (...) dat er niets meer is gebeurd. Gevraagd of de bendeleden jullie nog hebben proberen benaderen, antwoordt zij van wel, thuis, maar dat jullie de deur niet open deden (CGVS 1926353 p. 16). Dat zij eveneens geen enkele verklaring aflegt over dat de bendeleden tekens deden naar u op straat, doet ook ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw plotse verklaringen.

Voorts is het, gezien de context van het bendegegeweld in El Salvador, weinig overtuigend dat de bendeleden die betaling van u eisen u slechts één keer zouden toewuiven op straat en uw antwoord, dat ze moesten wachten, zonder meer duldden (CGVS p. 15). Hierop wordt u gevraagd waarom zij niet iets aan u direct vroegen. U geeft een vaag antwoord en zegt dat er verschillende soorten bendeleden zijn. Er zijn langs de ene kant zij die er van houden om te spelen met het leven van anderen; zij gaan rechtstreeks op iemand af en schieten hem neer. Langs de andere kant zijn er bendeleden die enkel geld willen om hun dingen mee te bekostigen (CGVS p. 16). Dit houdt geen steek en verklaart op geen enkele manier waarom de bende jullie maandenlang met rust liet ondanks uw veelvuldige weigering tot betalen.

Wanneer u wordt gevraagd hoe het zat met de andere keren dat u uw huis verliet of naar huis ging – naast deze ene keer dat zij gebaren naar u deden –, zegt u dat de bendeleden naar andere gebieden gaan en dat jullie probeerden hen niet tegen te komen. Jullie probeerden zo snel mogelijk te vertrekken en terug te keren. Wanneer u dan expliciet wordt gevraagd of zij al deze andere keren er dan niet stonden, antwoordt u nogmaals vaag dat, zoals u al zei, jullie probeerden ervoor te zorgen dat ze daar niet stonden. Dat jullie soms maar één keer per dag buiten kwamen en soms een dag niet, soms een dag wel (CGVS p. 16). Dat jullie probeerden er voor te zorgen dat de bendeleden er niet zouden staan, door minder naar buiten te gaan, en dat zij er dan ook effectief nooit stonden is weinig aannemelijk gelet op uw eerdere verklaringen wat betreft hun aanwezigheid op straat (CGVS p. 4). Verder zegt u dat u een wijziging van uurrooster had gevraagd op het werk, zodat u niet 's avonds zou moeten terugkomen (CGVS p. 10). Gezien u echter eerder verklaarde dat bendeleden altijd aanwezig zijn op straat, is ook dit geen verklaring voor het feit dat u niet meer bent aangesproken geweest (CGVS p. 4).

Einde oktober kwamen de bendeleden op een vijftal verschillende keren op jullie deur kloppen. Jullie bleven heel stil, deden niet open en u ging slechts dicht bij de deur staan om te kunnen zien wie het

was (CGVS p. 10 en p. 11). Zij zijn in november niet meer bij u thuis komen aankloppen. Wanneer u wordt gevraagd hoe dit komt, zegt u dat jullie einde november er niet meer waren. De Protection Officer wijst u er op dat jullie tot half november er wel waren. U antwoordt dat ze normaal het geld op het einde van de maand innen. Dit houdt geen steek gezien jullie hen nog geld moesten van september en oktober. Hierop zegt de Protection Officer dat hij de keren dat de benedeleden kwamen aankloppen op de deur bedoelt. U zegt dat u niet weet of zij het waren of niet, dat u slechts dichterbij de deur ging staan maar nooit de deur opende (CGVS p. 16). In dit opzicht is het al vreemd dat u elke keer dichterbij de deur ging staan met het doel te zien wie er stond, maar dan uiteindelijk niet kan zeggen wie er daadwerkelijk aan de deur stond (CGVS 1926353 p. 17 en CGVS p. 10 en p. 16). Verder is er nog steeds geen verklaring voor het feit dat er niemand meer bij jullie is komen aankloppen in november.

Voorts is de keuze die u en M. (...) maakten om de renta maandenlang niet meer te betalen vreemd, gelet op het feit dat jullie dit in principe wel konden doen. Jullie stuurden jullie dochter naar een duurdere privéschool en droegen bij aan dure schoolprojecten (CGVS, p. 4 en CGVS 1926353, p. 14). Voorts konden jullie zich een vliegtuigreis van 3000 dollar naar Europa veroorloven om het land te verlaten – in tegenstelling tot de vele vluchtelingen uit El Salvador die het land verlaten op een lange en gevaarlijke tocht te voet richting Verenigde Staten. Gevraagd waarom jullie de \$50 niet betaalden, gezien jullie einde augustus al hadden beslist dat jullie het land zouden verlaten, opdat dat jullie veiligheid tot vertrek zou garanderen, zegt u slechts dat jullie geld aan het verzamelen waren om het land te verlaten. Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat jullie wel wat spaargeld hadden op dat moment, zegt u dat het spaargeld dat jullie hadden vooral naar de privéschool van uw dochter ging. Het was geen groot bedrag en was gedurende een jaar lang gespaard. De Protection Officer wijst u er op dat uw vliegtickets – van bijna 3000 dollar – in september al gekocht waren en die kost reeds was weggefallen. In oktober verkocht u uw auto en kreeg u ook nog eens een ontslagvergoeding van \$1000 van uw baas (CGVS 1926353 p. 14). Nogmaals gevraagd waarom daar geen \$50 van af kon, gezien wat er op het spel stond, zegt u dat jullie alles wat in jullie mogelijkheid lag deden om jullie leven en jullie huis te redden. U had al de boodschap aan de bende meegegeven dat u in november zou betalen, maar gezien u dan al uit het land zou zijn, heeft u het niet gegeven (CGVS p. 17). Dat jullie ervoor kozen om de renta gedurende enkel maanden niet te betalen, ondanks de doodsbedreigingen die de bende had geuit en gezien jullie financiële mogelijkheden, doet ernstige vragen rijzen. Dat uw vrouw hier louter de vage verklaring op weet te geven dat jullie alles deden wat in jullie mogelijkheid lag om jullie levens te redden houdt weinig steek.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat uw moeder nog steeds op dezelfde plek woont, namelijk twee huizen verder van u, en nog steeds geen problemen heeft gekend met de benedeleden in kwestie (CGVS, p. 6). U legt wat dit betreft vage verklaringen af. De benedeleden hebben uw moeder nooit rechtstreeks het geld gevraagd dat u hen moest. Wanneer u gevraagd wordt hoe dit komt, zegt u dat u dat niet weet. U verklaart verder dat benedeleden iemand sturen om dingen te vragen aan uw moeder. Ze vragen niet rechtstreeks 'waar is je zoon?', maar wel 'waar is je zoon mee bezig?' waardoor ze informatie proberen te verkrijgen. Wanneer u daarop wordt gevraagd of de benedeleden dit ooit effectief hebben gedaan, antwoordt u slechts dat ze dat vroeger wel hebben gedaan, maar enkel aan uw moeder en niet aan familieleden (CGVS p. 6). Gevraagd om daarover te vertellen, zegt u dat uw moeder u vertelde dat er soms mensen komen die niet heel rechtstreeks contact hebben met benedeleden, maar wel met hen praten, en dan vragen over u stellen. Zij vragen dan dingen zoals 'Wat is J. (...) aan het doen?', 'waar woont hij?'. Het gebeurde zo een vier à vijf keer en de laatste keer was ongeveer een maand geleden (CGVS p. 7). Wat de benedeleden verder doen, is haar af en toe enkel bedragen vragen van \$1, \$2 of \$5, om naar eigen zeggen eten of drinken te kopen (CGVS p. 6). Ondanks dat uw moeder heel angstig is, heeft ze geen voorzorgsmaatregelen genomen. Zolang ze geen problemen heeft, wilt ze daar niet weg gezien ze daar heel haar leven heeft gewoond (CGVS p. 7). Dat uw moeder geen enkel probleem zou hebben gekend door uw maandenlange weigering tot betalen van de renta en uw daaropvolgende vertrek uit de wijk, is, gezien informatie waaruit blijkt dat benedeleden de familie viseren om hun slachtoffers onder druk te zetten en te krijgen wat ze willen, weinig geloofwaardig.

Verder legt u inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over de verkoop van uw auto waarmee u uw plotse vlucht deels zou hebben gefinancierd. Zo verklaart u in eerste instantie dat u uw auto verkocht, en daarna uw shiften veranderde zodat u niet 's avonds zou moeten terugkeren van het werk (CGVS p. 10 en p. 12). Later zegt u plots dat u uw shiften reeds veranderde toen u uw auto nog had, maar dat u hem niet meer gebruikte met het oog op het behouden van zijn waarde (CGVS p. 12). Ook uw eigen initiële verklaringen en die van uw vrouw stemmen niet overeen. Zo zegt uw vrouw dat u uw auto had verkocht op 17 of 18 oktober, toen u al gestopt was met werken (CGVS X p. 18). Deze tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die hier niet onmiddellijk betwist worden.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld

te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bende gerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drughandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.6. De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde heel uw leven in kolonie El Mangito, gemeente Santa Tecla, gelegen in de staat La Libertad. In 2006 ging u wonen bij uw partner R. R., J. H. (...) (CGVS (...), OV (...)) en enkele jaren later, in 2010, werd jullie dochter geboren. Uw partner werkte voltijds bij een tankstation tot 15 oktober 2019, de dag dat u ontslag nam. U zelf werkte halftijds in een kinderdagverblijf als oppas. Eind mei 2019 kreeg u gezondheidsproblemen en diende u te stoppen met uw werk.

Begin mei 2019 kwam uw partner 's avonds terug van zijn werk en werd hij door twee bendeleden benaderd. Ze zeiden tegen hem dat hij vanaf dat moment maandelijks \$30 moest betalen. Rond 11 uur de volgende dag kwam een jongen, van ongeveer 10 jaar, aankloppen op jullie deur om het afpersgeld op te halen. Uw partner overhandigde het geld en hij ging weg.

Vanaf dat moment dienden jullie maandelijks, gedurende juni tot en met augustus, telkens op het einde van de maand \$30 te betalen. Telkens opnieuw kwam dezelfde jongen het geld ophalen. Op een dag eind augustus, werd uw partner op straat opnieuw onderschept door twee bendeleden. Zij zeiden dat hij vanaf dat moment \$50 maandelijks zou moeten betalen. Jullie namen toen de keuze dat jullie het land zouden verlaten. Wanneer de jongen langs kwam om het geld op te halen, zei uw partner dat hij geen geld had maar dat hij alles in november zou geven.

Voor zijn laatste werkdagen vroeg uw partner een wijziging van uurrooster, als voorzorgsmaatregel tegen de bendeleden. Desondanks, kwam hij de bendeleden nog wel één keer tegen op straat. Zij zeiden niets tegen hem, maar deden wel tekens met hun handen dat hij moest betalen. Hij antwoordde 'wacht nog even' en wandelde verder.

Na zijn laatste werkdag op 15 oktober 2019 kwamen jullie niet veel meer buiten. Jullie gingen enkel nog naar de winkel, die zich twee-drie huizen verderop bevond. Op 17 oktober verkochten jullie diezelfde dag iets later jullie auto via mensen die uw partner kende van het werk.

Gedurende de laatste twee weken van oktober, toen jullie quasi opgesloten in huis leefden, hoorden jullie zo een vijf à zes keer iemand kloppen op jullie voordeur. Jullie deden niet open, met het vermoeden dat het de bendeleden waren die jullie zochten. De twee weken voor jullie vertrek in november, gebeurde er niets meer.

Op 13 november 2019 kwam een vriend jullie halen op de parking, waar jullie met jullie spullen naartoe renden. Hij bracht jullie naar de luchthaven. U, uw partner en dochter verlieten El Salvador die dag en kwamen op 14 november 2019 aan in België. Op 20 november 2019 dienden jullie jullie verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw man. In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:

" Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgrra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)).

Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep

zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

U en uw vrouw vrezden de bende 18 nadat zij meer afpersingsgeld vroegen dan jullie konden betalen. Het valt op dat u en uw partner M. (...) over het algemeen weinig doorleefde en consistente verklaringen weten af te leggen over de gebeurtenissen die jullie zijn overkomen en over jullie eigen reacties hierop. Jullie verklaringen over het verdere verloop van jullie problemen, en voornamelijk het volkomen gebrek aan reactie van de bende ten aanzien van jullie veelvuldige en maandenlange weigering tot betalen van de renta, zijn niet aannemelijk. Volgens de informatie die het CGVS heeft over de modus operandi van bendeleden in El Salvador zijn zij over het algemeen doortastend en agressief in hun manier van aanpak, zeker indien zij genegeerd worden in hun eisen. De renta is een standvastige basis van inkomen voor de bendes. Deze "business" wordt gebaseerd op het gebruik van bedreigingen en angst. Hoe langer de wanbetaling duurt, hoe groter het risico wordt voor de betrokkene, wat uiteindelijk leidt tot bedreigingen die zich ook kunnen uitbreiden tot familieleden. Geweld, en zelfs moord, wordt geenszins geschuwd om te krijgen wat ze willen.

U verklaart dat u de renta van 30 dollar tot eind augustus steeds betaalde. Vervolgens vroegen ze voor de volgende maanden 50 dollar. U zei dat u niet kon betalen waarop zij reageerden dat als u niet zou betalen de volgende maand zij u en uw gezin zouden vermoorden (CGVS, p. 10).

U betaalde echter niet wanneer zij kwamen eind september. Ook in oktober en november betaalde u niet. Het is dan zeer vreemd dat u, ondanks dat de bendeleden altijd aanwezig zouden zijn op straat, de bendeleden in kwestie slechts één keer tegen op straat na uw wanbetaling van september – u bleef uiteindelijk nog werken tot half oktober (CGVS p. 10, 14 en 16). Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt, dat de bendeleden u niet meer hebben benaderd, zegt u slechts dat ze u niet rechte reeks hebben benaderd, maar dat ze wel uw auto beschadigden. Nogmaals gevraagd waarom u ze niet meer tegenkwam, zegt u dat u niet weet hoe de jongen uw woorden heeft overgebracht aan de bendeleden en dat u het misschien wel begreep als dat ze u tijd gaven, maar dat ze wel aantoonde dat ze u iets konden aandoen omdat ze uw auto aan het stuk maken waren (CGVS p. 15 en p. 16). Dat u niet meer werd benaderd door de bendeleden ondanks het feit dat u in augustus al aangaf niet te zullen betalen en sinds september daadwerkelijk niet meer betaalde, is, gezien de informatie over het bendegeweld in El Salvador, weinig aannemelijk. Dat u hier bovendien geen verklaring voor weet te bieden doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

M. (...) verklaart voorts dat jullie praktisch niet meer buiten kwam sinds uw ontslag half oktober (CGVS p. X p. 17). Echter, wanneer hier dieper op wordt doorgevraagd blijkt plots dat u bijna dagelijks buitenkwam. Jullie gingen dan naar de winkel wanneer jullie iets nodig hadden om te eten (CGVS p. 15). Het is vreemd dat jullie bijna dagelijks op straat kwamen waar de bendeleden vertoeven terwijl jullie al enkele maanden tegen hun eisen weigerden en jullie zich, blijkens eerdere verklaringen, uit angst in huis opsloten. Dat de winkel dicht bij jullie huis gelegen was, biedt geen verklaring voor het feit dat u ongestoord daar naartoe kon gaan en uw behoeften kon kopen, erop gelet op dat u zelf eerder verklaarde dat u altijd bendeleden tegenkwam wanneer u uw huis verliet en dat ze ook in de winkel aanwezig waren (CGVS p. 4).

Wanneer u nogmaals wordt gevraagd hoe het komt dat u de bendeleden nooit bent tegengekomen, gezien u tot midden oktober nog frequent buiten kwam, zegt u plots: 'ja ze stonden daar'. Gevraagd wat u daarmee bedoelt, zegt u dat ze daar wel stonden maar niet een directe aanval op u deden, niet nog een keer met een wapen. Ze maakten gebaren waarmee ze zeiden 'wanneer komt het geld?', waarop u antwoordde 'wacht nog even'. (CGVS p. 15). Het is zeer opvallend dat u hier niets eerder over verklaarde. Wanneer u wordt gevraagd waarom u niets eerder zei hierover, zegt u dat het misschien komt omdat het u eerder iets irrelevant leek. Het was niet dat ze rechtstreeks op u af kwamen, maar eerder zich gedroegen van 'hoe zit het?' (CGVS p. 16). Dat u de bendeleden zodanig zou vrezen dat u had beslist het land te verlaten, maar dat het u tegelijkertijd irrelevant leek dat u hen onderweg tegenkwam en zij tekens naar u deden om betaling te vragen is niet aannemelijk en doet verder afbreuk

aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wanneer bovendien aan M. (...) expliciet de vraag wordt gesteld of er tussen het moment van bedreiging einde augustus en vertrek op 13 november nog iets is gebeurd, buiten de beschadigingen die de bendeleden aan de auto hebben gebracht, zegt ze dat jullie zo veel mogelijk in stilte probeerden te leven thuis zodat de bendeleden niet zouden weten dat jullie daar zijn. Nogmaals dezelfde vraag gesteld, antwoordt M. (...) dat er niets meer is gebeurd. Gevraagd of de bendeleden jullie nog hebben proberen benaderen, antwoordt zij van wel, thuis, maar dat jullie de deur niet open deden (CGVS X p. 16). Dat zij eveneens geen enkele verklaring aflegt over dat de bendeleden tekens deden naar u op straat, doet ook ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw plotse verklaringen.

Voorts is het, gezien de context van het bendegegeweld in El Salvador, weinig overtuigend dat de bendeleden die betaling van u eisen u slechts één keer zouden toewuiven op straat en uw antwoord, dat ze moesten wachten, zonder meer duldden (CGVS p. 15). Hierop wordt u gevraagd waarom zij niet iets aan u direct vroegen. U geeft een vaag antwoord en zegt dat er verschillende soorten bendeleden zijn. Er zijn langs de ene kant zij die er van houden om te spelen met het leven van anderen; zij gaan rechtstreeks op iemand af en schieten hem neer. Langs de andere kant zijn er bendeleden die enkel geld willen om hun dingen mee te bekostigen (CGVS p. 16). Dit houdt geen steek en verklaart op geen enkele manier waarom de bende jullie maandenlang met rust liet ondanks uw veelvuldige weigering tot betalen.

Wanneer u wordt gevraagd hoe het zat met de andere keren dat u uw huis verliet of naar huis ging – naast deze ene keer dat zij gebaren naar u deden –, zegt u dat de bendeleden naar andere gebieden gaan en dat jullie probeerden hen niet tegen te komen. Jullie probeerden zo snel mogelijk te vertrekken en terug te keren. Wanneer u dan expliciet wordt gevraagd of zij al deze andere keren er dan niet stonden, antwoordt u nogmaals vaag dat, zoals u al zei, jullie probeerden ervoor te zorgen dat ze daar niet stonden. Dat jullie soms maar één keer per dag buiten kwamen en soms een dag niet, soms een dag wel (CGVS p. 16). Dat jullie probeerden er voor te zorgen dat de bendeleden er niet zouden staan, door minder naar buiten te gaan, en dat zij er dan ook effectief nooit stonden is weinig aannemelijk gelet op uw eerdere verklaringen wat betreft hun aanwezigheid op straat (CGVS p. 4). Verder zegt u dat u een wijziging van uurrooster had gevraagd op het werk, zodat u niet 's avonds zou moeten terugkomen (CGVS p. 10). Gezien u echter eerder verklaarde dat bendeleden altijd aanwezig zijn op straat, is ook dit geen verklaring voor het feit dat u niet meer bent aangesproken geweest (CGVS p. 4).

Einde oktober kwamen de bendeleden op een vijftal verschillende keren op jullie deur kloppen. Jullie bleven heel stil, deden niet open en u ging slechts dichterbij de deur staan om te kunnen zien wie het was (CGVS p. 10 en p. 11). Zij zijn in november niet meer bij u thuis komen aankloppen. Wanneer u wordt gevraagd hoe dit komt, zegt u dat jullie einde november er niet meer waren. De Protection Officer wijst u er op dat jullie tot half november er wel waren. U antwoordt dat ze normaal het geld op het einde van de maand innen. Dit houdt geen steek gezien jullie hen nog geld moesten van september en oktober. Hierop zegt de Protection Officer dat hij de keren dat de bendeleden kwamen aankloppen op de deur bedoelt. U zegt dat u niet weet of zij het waren of niet, dat u slechts dichterbij de deur ging staan maar nooit de deur opende (CGVS p. 16). In dit opzicht is het al vreemd dat u elke keer dichterbij de deur ging staan met het doel te zien wie er stond, maar dan uiteindelijk niet kan zeggen wie er daadwerkelijk aan de deur stond (CGVS X p. 17 en CGVS p. 10 en p. 16). Verder is er nog steeds geen verklaring voor het feit dat er niemand meer bij jullie is komen aankloppen in november.

Voorts is de keuze die u en M. (...) maakten om de renta maandenlang niet meer te betalen vreemd, gelet op het feit dat jullie dit in principe wel konden doen. Jullie stuurden jullie dochter naar een duurdere privéschool en droegen bij aan dure schoolprojecten (CGVS, p. 4 en CGVS X, p. 14). Voorts konden jullie zich een vliegtuigreis van 3000 dollar naar Europa veroorloven om het land te verlaten – in tegenstelling tot de vele vluchtelingen uit El Salvador die het land verlaten op een lange en gevaarlijke tocht te voet richting Verenigde Staten. Gevraagd waarom jullie de \$50 niet betaalden, gezien jullie einde augustus al hadden beslist dat jullie het land zouden verlaten, opdat dat jullie veiligheid tot vertrek zou garanderen, zegt u slechts dat jullie geld aan het verzamelen waren om het land te verlaten. Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat jullie wel wat spaargeld hadden op dat moment, zegt u dat het spaargeld dat jullie hadden vooral naar de privéschool van uw dochter ging. Het was geen groot bedrag en was gedurende een jaar lang gespaard. De Protection Officer wijst u er op dat uw vliegtickets – van bijna 3000 dollar – in september al gekocht waren en die kost reeds was weggefallen. In oktober verkocht u uw auto en kreeg u ook nog eens een ontslagvergoeding van \$1000 van uw baas (CGVS X p. 14). Nogmaals gevraagd waarom daar geen \$50 van af kon, gezien wat er op het spel stond, zegt u dat jullie alles wat in jullie mogelijkheid lag deden om jullie leven en jullie huis te redden. U had al de

boodschap aan de bende meegegeven dat u in november zou betalen, maar gezien u dan al uit het land zou zijn, heeft u het niet gegeven (CGVS p. 17). Dat jullie ervoor kozen om de renta gedurende enkel maanden niet te betalen, ondanks de doodsb bedreigingen die de bende had geuit en gezien jullie financiële mogelijkheden, doet ernstige vragen rijzen. Dat uw vrouw hier louter de vage verklaring op weet te geven dat jullie alles deden wat in jullie mogelijkheid lag om jullie levens te redden houdt weinig steek.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat uw moeder nog steeds op dezelfde plek woont, namelijk twee huizen verder van u, en nog steeds geen problemen heeft gekend met de bendeleden in kwestie (CGVS, p. 6). U legt wat dit betreft vage verklaringen af. De bendeleden hebben uw moeder nooit rechtstreeks het geld gevraagd dat u hen moest. Wanneer u gevraagd wordt hoe dit komt, zegt u dat u dat niet weet. U verklaart verder dat bendeleden iemand sturen om dingen te vragen aan uw moeder. Ze vragen niet rechtstreeks 'waar is je zoon?', maar wel 'waar is je zoon mee bezig?' waardoor ze informatie proberen te verkrijgen. Wanneer u daarop wordt gevraagd of de bendeleden dit ooit effectief hebben gedaan, antwoordt u slechts dat ze dat vroeger wel hebben gedaan, maar enkel aan uw moeder en niet aan familieleden (CGVS p. 6). Gevraagd om daarover te vertellen, zegt u dat uw moeder u vertelde dat er soms mensen komen die niet heel rechtstreeks contact hebben met bendeleden, maar wel met hen praten, en dan vragen over u stellen. Zij vragen dan dingen zoals 'Wat is J. (...) aan het doen?', 'waar woont hij?'. Het gebeurde zo een vier à vijf keer en de laatste keer was ongeveer een maand geleden (CGVS p. 7). Wat de bendeleden verder doen, is haar af en toe enkel bedragen vragen van \$1, \$2 of \$5, om naar eigen zeggen eten of drinken te kopen (CGVS p. 6). Ondanks dat uw moeder heel angstig is, heeft ze geen voorzorgsmaatregelen genomen. Zolang ze geen problemen heeft, wilt ze daar niet weg gezien ze daar heel haar leven heeft gewoond (CGVS p. 7). Dat uw moeder geen enkel probleem zou hebben gekend door uw maandenlange weigering tot betalen van de renta en uw daaropvolgende vertrek uit de wijk, is, gezien informatie waaruit blijkt dat bendeleden de familie viseren om hun slachtoffers onder druk te zetten en te krijgen wat ze willen, weinig geloofwaardig.

Verder legt u inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over de verkoop van uw auto waarmee u uw plotse vlucht deels zou hebben gefinancierd. Zo verklaart u in eerste instantie dat u uw auto verkocht, en daarna uw shiften veranderde zodat u niet 's avonds zou moeten terugkeren van het werk (CGVS p. 10 en p. 12). Later zegt u plots dat u uw shiften reeds veranderde toen u uw auto nog had, maar dat u hem niet meer gebruikte met het oog op het behouden van zijn waarde (CGVS p. 12). Ook uw eigen initiële verklaringen en die van uw vrouw stemmen niet overeen. Zo zegt uw vrouw dat u uw auto had verkocht op 17 of 18 oktober, toen u al gestopt was met werken (CGVS X p. 18). Deze tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die hier niet onmiddellijk betwist worden.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd."

Bijgevolg kan u evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die hier niet onmiddellijk betwist worden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des

procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de samenhang

Verzoekers hebben een duurzame relatie en hebben samen een kind.

De motieven van de tweede bestreden beslissing verwijzen grotendeels naar de motieven van de eerste bestreden beslissing en hernemen deze integraal. Daarenboven wordt in de verschillende bestreden beslissingen ook naar de onderlinge verklaringen van de verzoekende partijen verwezen. De verzoekschriften tegen de bestreden beslissingen zijn gelijklopend. Zij bevatten dezelfde middelen en dezelfde uiteenzetting die in wezen een bespreking en weerlegging inhouden van de motieven van de eerste bestreden beslissing.

Gelet op deze feitelijke omstandigheden is de Raad van oordeel dat de twee beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. De verzoekschriften

3.1. In een enig middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

3.2. Verzoekers betogen dat de verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseren. Ze stellen dat ze uitgebreid hebben verteld over de bedreigingen en afpersingen door de bendeleden die de aanleiding vormden van hun vlucht uit El Salvador. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat het leven van verzoekers niet in gevaar zou zijn.

Verzoekers betwisten dat ze weinig doorleefde en consistente verklaringen afgelegd hebben. Ze menen dat de verwerende partij hen zaken verwijt waar ze niets aan kunnen veranderen. Zij kunnen immers geen sluitende verklaring geven voor het gedrag en het doen en laten van de bendeleden. Ze kunnen slechts aangeven wat hen overkomen is. Verzoekers stellen dat de verwerende partij zich baseert op haar eigen subjectief aanvoelen om het relaas in twijfel te trekken.

Vervolgens stellen verzoekers dat de verwerende partij alles uit zijn context haalt. Ze benadrukken dat ze niet elke dag naar de winkel gingen. Het betrof daarenboven een klein winkeltje, dat twee huizen verder was. Ze waren bijzonder voorzichtig en keken of de kust veilig was.

Ook betwisten ze dat ze gedurende meerdere maanden de renta niet betaald hebben. Ze benadrukken dat ze in augustus de laatste keer de renta betaald hebben. In september en oktober hebben ze niet meer betaald, maar doken onder om dan uiteindelijk in november te vluchten.

Verzoekers benadrukken dat de verwerende partij de gebeurtenissen niet betwist, doch de nadruk legt op zaken die buiten de wil van de verzoekende partijen ligt.

Verzoekers betogen dat de verwerende partij de werking van de bendes niet kent. Doordat zij bedreigd werden door bendeleden konden ze geen enkele kant op.

Tevens menen verzoekers dat zij minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij merken op dat de verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is doch meent dat verzoekers niet in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij begrijpen niet hoe de verwerende partij kan stellen dat verzoekers kunnen terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor hun leven. Zij voeren aan dat het rapport waarop de verwerende partij zich steunt, achterhaald is, dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2020 volledig is ontspoord en dat El Salvador wordt gerund door bendes en wordt gezien als een van de gevaarlijkste landen ter wereld. Vervolgens citeren zij uit twee internetartikelen. Tevens wijzen verzoekers op de coronacrisis die volgens hen de situatie helemaal dreigt te laten ontsporen. Zij menen dat de verwerende partij bezwaarlijk kan volharden dat zij kunnen terugkeren naar El Salvador en er een menswaardig leven kunnen lijden. Zij betogen dat zij niet alleen zullen worden geconfronteerd met de bendes die hen afpersen, maar dat zij door de crisis geen werk meer zullen hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zullen kunnen krijgen indien zij besmet zouden geraken met deze ziekte.

Verzoekers besluiten in hun verzoekschriften als volgt:

“Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

4. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin zij de algemene veiligheidssituatie in El Salvador bespreekt en waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- de COI Focus *“El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire”* van 17 december 2020,
- de COI Focus *“El Salvador. Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020, en
- de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekers stellen dat ze El Salvador ontvlucht zijn omdat ze benaderd werden door bendeleden van bende 18 die hen renta vroegen.

Verzoekers vrezen bij een terugkeer gedood te worden door de bende 18.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekers.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een

hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering of afpersing), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten, familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*”). Het is aan verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

5.3. Ter staving van hun vluchtrelaas brengen verzoekers de volgende documenten bij: hun paspoort en hun identiteitskaart.

Deze documenten hebben betrekking op identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. Algemeen gesteld is afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om te kunnen worden gekwalificeerd als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om te kunnen worden gekwalificeerd als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij zou terechtkomen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 282-283; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de mensonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt door of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemene risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. Deze algemene overwegingen mogen evenwel het bestaan van een individuele bedreiging in de specifieke omstandigheden van een betrokken geval, die als vervolging of als ernstige schade kan worden aangemerkt, niet bij voorbaat verhelen.

De beoordeling van dit risico is afhankelijk van verzoekers' individuele omstandigheden. Verzoekers moeten hierbij concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij ernstige problemen riskeren bij een terugkeer naar El Salvador omwille van afpersing. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat verzoekers hier niet in slagen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat de verzoekers er niet in slagen om het risico individueel en *in concreto* aannemelijk te maken. In de bestreden beslissingen wordt terecht gemotiveerd dat:

- verzoekers weinig doorleefde en consistente verklaringen over de gebeurtenissen hebben afgelegd.
- het gebrek aan reactie van de bendeleden na de weigering tot betaling van de renta niet overeenstemt met de *modus operandi* zoals beschreven in de landeninformatie.
- verzoekers bijna dagelijks ongestoord naar de winkel die nabij hun huis was, bleven gaan.
- verzoeker aangeeft dat: *"ja ze stonden daar". Gevraagd wat u daarmee bedoelt, zegt u dat ze daar wel stonden maar niet een directe aanval op u deden, niet nog een keer met een wapen. Ze maakten gebaren waarmee ze zeiden 'wanneer komt het geld?', waarop u antwoordde 'wacht nog even'. (CGVS p. 15). Het is zeer opvallend dat u hier niets eerder over verklaarde. Wanneer u wordt gevraagd waarom u niets eerder zei hierover, zegt u dat het misschien komt omdat het u eerder iets irrelevant leek. Het was niet dat ze rechtstreeks op u af kwamen, maar eerder zich gedroegen van 'hoe zit het?' (CGVS p. 16). Dat u de bendeleden zodanig zou vrezen dat u had beslist het land te verlaten, maar dat het u tegelijkertijd irrelevant leek dat u hen onderweg tegenkwam en zij tekens naar u deden om betaling te vragen is niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wanneer bovendien aan M. (...) expliciet de vraag wordt gesteld of er tussen het moment van bedreiging einde augustus en vertrek op 13 november nog iets is gebeurd, buiten de beschadigingen die de bendeleden aan de auto hebben gebracht, zegt ze dat jullie zo veel mogelijk in stilte probeerden te leven thuis zodat de bendeleden niet zouden weten dat jullie daar zijn. Nogmaals dezelfde vraag gesteld, antwoordt M. (...) dat er niets meer is gebeurd. Gevraagd of de bendeleden jullie nog hebben proberen benaderen, antwoordt zij van wel, thuis, maar dat jullie de deur niet open deden (CGVS 1926353 p. 16). Dat zij eveneens geen enkele verklaring aflegt over dat de bendeleden tekens deden naar u op straat, doet ook ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw plotse verklaringen."*
- het vreemd was dat verzoekers de renta niet meer betaald hebben, alhoewel ze het geld hadden.
- de moeder van de verzoekende partij, die twee huizen verder woont, geen problemen met de bendeleden ondervonden heeft.
- verzoeker inconsistente verklaringen afgelegd heeft omtrent de verkoop van de auto.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van hun vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. De Raad acht deze bevindingen voldoende determinerend om op grond daarvan tot de ongelooftwaardigheid van het vluchtrelaas te besluiten.

Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven. De Raad stelt vast dat verzoekers er in voorliggend verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven te verklaren of te weerleggen.

Waar verzoekers betogen dat zij uiteraard geen sluitende uitleg kunnen geven voor het gedrag van de bendeleden en dat de verwerende partij de geloofwaardigheid van hun relaas betwist op basis van haar eigen subjectief aanvoelen, herinnert de Raad eraan dat de ongelooftwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, te meer wanneer zulke verklaringen in het licht van de objectieve landeninformatie over bendes en hun werkwijzen niet plausibel zijn. Het CGVS noch de Raad moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat afpersing de hoofdbron is van inkomsten bij bendes. Van zodra iemand het doelwit wordt van afpersing, ontstaat een impliciet risico en stijgt het risico als deze persoon niet in staat is om te betalen of de renta wordt verhoogd. Het verkeren in de onmogelijkheid om te betalen of de weigering van betaling wordt

door de benedeleden beschouwd als een daad van verzet. Diegenen die weigeren te betalen worden vermoord. Diegenen die worden gedwongen om te betalen worden voortdurend lastig gevallen. Uit deze informatie blijkt eveneens dat de betaling van de renta voor vele Salvadoranen vaak een prioriteit vormt op andere verplichtingen en dat indien niet meer kan worden betaald, naar een (vlucht)plan wordt gezocht (UNHCR Guidelines, p. 31; COI Focus 12 oktober 2020, p. 16).

In deze context is de afwachtende en passieve houding die verzoekers aannamen nadat verzoeker eind augustus had aangegeven dat zij de verhoogde renta van 50 dollar niet konden betalen, daar verzoeker de enige kostwinner in het gezin was, niet aannemelijk en verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat in hun geval er alsnog anders over moet worden gedacht. Verzoekers verklaren dat van juni 2019 tot en met augustus 2019 telkens op het einde van de maand 30 dollar renta betaalde aan de benedeleden van bende 18. Eind augustus, werd verzoeker op straat opnieuw onderschept door twee benedeleden. Zij namen hem mee naar een steeg en zeiden dat hij vanaf dat moment \$50 maandelijks zou moeten betalen. Verzoeker zou verklaard hebben dat hij daartoe niet in staat was omdat hij de enige was die werkte thuis. Hierop hebben ze verzoeker met een wapen bedreigd en gaven aan dat verzoeker geen keuze had, en het geld hoe dan ook diende te betalen. Dat verzoekers zonder meer hebben gezegd dat ze het niet konden betalen, en dan enkel de auto hebben beschadigd, is niet overtuigend. Verzoekers waren immers op de hoogte dat het niet betalen van renta door de benedeleden wordt aanzien als een ernstige daad van verzet en een risico inhoudt op dood en geweld, daar verzoeker zelf aangeeft dat *“want hoewel je ze eigenlijk met rust laten en de bedreiging niet uitvoeren zolang je de renta geeft, toch ben je altijd bang”* (notities persoonlijk onderhoud verzoeker (NPO verzoeker), p. 9). Daarenboven verklaart verzoeker verder tijdens het gehoor dat er verschillende soorten benedeleden zijn. Er zijn langs de ene kant zij die er van houden om te spelen met het leven van anderen. Zij gaan rechtstreeks op iemand af en schieten hem neer. Langs de andere kant zijn er volgens verzoeker benedeleden die enkel geld willen om hun dingen mee te bekostigen (NPO verzoeker, p. 16). In dit opzicht is het niet aannemelijk dat verzoekers, nadat zij reeds aangegeven hadden dat ze de renta niet meer konden betalen zowel eind augustus als eind september en nadat ze in september, oktober, november effectief niet meer betaald hebben, eerder een afwachtende houding zouden hebben aangenomen, verzoeker tot 15 oktober 2019 is blijven werken en ze in hun huis gebleven zijn. Dit klemt des te meer omdat verzoekers verklaarden dat ze heel veel angst hadden. Verzoekers halen wel aan dat ze op 24 september 2019 hun vliegtuigtickets in het commercieel centrum geboekt hebben, doch heeft verzoeker tot 15 oktober 2019 gewerkt, bleven ze in hun huis wonen en deden ze boodschappen. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verzoeker niet waarom hij dacht dat hij met het tweede type benedeleden te maken zou hebben en dit risico genomen heeft.

Voorts blijkt uit de verklaringen van verzoekers niet waarom zij, alhoewel zij reeds eind augustus beslist hebben om El Salvador te verlaten, en zoals terecht in de bestreden beslissingen wordt uiteengezet over de financiële middelen beschikten, ervoor gekozen hebben het risico te nemen de \$50 niet te betalen. Dat verzoekers ondanks het ernstig risico dat zij liepen van september tot november geen renta betaald hebben alhoewel ze de financiële middelen hadden, acht de Raad allerminst geloofwaardig.

Daarenboven verklaart verzoeker enerzijds dat de benedeleden altijd aanwezig zouden zijn op straat en anderzijds dat hij de benedeleden in kwestie slechts één keer tegen kwam op straat na hun wanbetaling van september en bleef hij uiteindelijk nog werken tot half oktober (NPO verzoeker, p. 10, 14 en 16). Gelet op de bijgebrachte landeninformatie en de verklaringen van verzoeker omtrent de aanwezigheid van de benedeleden in hun wijk en het gegeven dat de benedeleden wisten dat verzoeker telkens halverwege de maand en op het einde van de maand betaald werd (NPO verzoeker, p.12), is het geenszins aannemelijk dat verzoekers niet meer werden benaderd door de benedeleden ondanks het feit dat zij in augustus al aangaven niet te zullen betalen en sinds september daadwerkelijk niet meer betaald hebben. Voorts kan er niet aan voorbij gegaan worden dat wanneer later in het persoonlijk onderhoud opnieuw gevraagd wordt waarom verzoeker nooit de benedeleden tegenkwam gezien verzoeker tot midden oktober zeer regelmatig over straat liep, geeft verzoeker aan dat de benedeleden op straat waren, dat ze geen directe aanval op hem gedaan hebben, maar wel gebaarden om te vragen waar het geld bleef (NPO verzoeker, p.15). De verwerende partij kan gevolgd worden alwaar zij stelt dat *“u de benedeleden zodanig zou vrezen dat u had beslist het land te verlaten, maar dat het u tegelijkertijd irrelevant leek dat u hen onderweg tegenkwam en zij tekens naar u deden om betaling te vragen is niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”*

Voorts is het, gezien de context van het bendegeweld in El Salvador, niet aannemelijk dat de benedeleden die renta van verzoekers eisten, hen slechts één keer zouden toewuiven op straat en verzoekers antwoord dat ze geduld moesten hebben en hij alles in november zou betalen zonder meer

duldden (NPO verzoeker, p. 15). In de bestreden beslissing wordt ook terecht gesteld dat: *“Einde oktober kwamen de benedeleden op een vijftal verschillende keren op jullie deur kloppen. Jullie bleven heel stil, deden niet open en u ging slechts dicht bij de deur staan om te kunnen zien wie het was (CGVS p. 10 en p. 11). Zij zijn in november niet meer bij u thuis komen aankloppen. Wanneer u wordt gevraagd hoe dit komt, zegt u dat jullie einde november er niet meer waren. De Protection Officer wijst u er op dat jullie tot half november er wel waren. U antwoordt dat ze normaal het geld op het einde van de maand innen. Dit houdt geen steek gezien jullie hen nog geld moesten van september en oktober. Hierop zegt de Protection Officer dat hij de keren dat de benedeleden kwamen aankloppen op de deur bedoelt. U zegt dat u niet weet of zij het waren of niet, dat u slechts dicht bij de deur ging staan maar nooit de deur opende (CGVS p. 16). In dit opzicht is het al vreemd dat u elke keer dicht bij de deur ging staan met het doel te zien wie er stond, maar dan uiteindelijk niet kan zeggen wie er daadwerkelijk aan de deur stond (CGVS X p. 17 en CGVS p. 10 en p. 16). Verder is er nog steeds geen verklaring voor het feit dat er niemand meer bij jullie is komen aankloppen in november.”*

Waar verzoekers in hun verzoekschriften aangeven dat het winkeltje waar ze regelmatig naartoe gingen, zich slechts twee huizen verder bevond, wijst de Raad erop dat verzoekster verklaard heeft dat ze alleen naar een commercieel centrum gingen om inkopen te doen (NPO verzoekster, p. 11). Verzoekster verklaart vervolgens dat: *“en als ik iets moest kopen in de winkel, de winkel lag langs mij. Maar normaal ging ik niet naar de winkel want ik kocht alles in de supermarkt alles voor 15 dagen, dus nadat hij gestopt was met werken, kwamen we bijna niet meer buiten.”* (NPO verzoekster, p.17). Verder tijdens het persoonlijk onderhoud geeft verzoekster aan dat ze hun auto overhandigd hebben aan de nieuwe eigenaar nadat ze inkopen voor het eten hadden gedaan (NPO verzoekster, p.19). Op dit vlak verschillen de verklaringen van verzoekster van de verklaringen van verzoeker die aangeeft dat ze bijna dagelijks naar het winkeltje in hun straat gingen (NPO verzoeker, p. 15). Daarenboven wordt in de eerste bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Dat de winkel dicht bij jullie huis gelegen was, biedt geen verklaring voor het feit dat u ongestoord daar naartoe kon gaan en uw behoeftigheden kon kopen, erop gelet op dat u zelf eerder verklaarde dat u altijd benedeleden tegenkwam wanneer u uw huis verliet en dat ze ook in de winkel aanwezig waren (CGVS p. 4).”*

Voorts wordt in de bestreden beslissingen terecht uiteengezet dat de familieleden van verzoekers die slechts twee huizen verder wonen niet bedreigd worden door de benedeleden nu verzoekers de renta niet betaald hebben en het land uit gevlucht zijn. Uit de bijgebrachte informatie blijkt immers dat, in het kader van afpersing van bepaalde beroepsgroepen, niet alleen de personen zelf die weigeren renta te betalen of die vertraging oplopen omdat ze niet kunnen betalen, worden onderworpen aan bedreigingen en geweld, maar ook hun familieleden (UNHCR maart 2016, p. 31; COI Focus 12 oktober 2020, p. 16).

Voor het overige blijven verzoekers in wezen slechts steken in het louter volharden in hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissingen vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten waardoor deze door de Raad in hun geheel worden overgenomen.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen over de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

De documenten die verzoekers hebben voorgelegd ter staving van hun beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en verzoekers' verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad diens vluchtrelaas en hun vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoekers slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben aannemelijk te maken.

5.5. In zoverre verzoekers aanvoeren dat zij omwille van hun profiel, namelijk personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van criminele bendes, tot een risicogroep behoren, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hen aangevoerde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet El Salvador te verlaten. Een loutere verwijzing door verzoekers naar hun

profiel, volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoekers in gebreke blijven daar zij niet verder komen dan het pomen van een vrees voor vervolging en het volharden in ongelofwaardig bevonden verklaringen betreffende de vervolging die zij zouden hebben ervaren. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016 waarnaar de verwerende partij verwijst: “*Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee. Conversely, these risk profiles are not necessarily exhaustive. A claim should not automatically be considered as without merit simply because it does not fall within any of the identified profiles. There is no hierarchy implied in the order in which the profiles are presented. All claims by Salvadorian asylum-seekers need to be considered on their own merits in fair and efficient status determination procedures and based on up-to-date country of origin information.*” (p. 29, eigen onderlijning). Hieruit volgt dat de beoordeling van het risico op vervolging afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de verzoekers. Verzoekers moeten aldus concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van hun profiel dreigen te worden geveiseerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst. Gelet op de ongelofwaardigheid van hun vluchtrelaas, blijven verzoekers hiertoe in gebreke.

Bijgevolg maken zij evenmin aannemelijk dat zij vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

5.6. Verzoekers betogen nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden geveiseerd omwille van hun verblijf in het buitenland.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari en 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*”.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen door de bendeleden niet geloofwaardig. Het blijkt dan ook niet dat verzoekers voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden, evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico lopen om te worden geveiseerd door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de

asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

5.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' betoog dat hun vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel 'sociale groep', valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de argumentatie dat zij in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador zouden worden vervolgd of geviséerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politoneel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *"most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of*

individuals for specific reasons” en “In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.” (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in de verzoekschriften aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS